

die dag samen met de pedel (die ook NSB'er was) de naam- en adreslijsten van studenten op te stellen. Kort nadien ging van Vuuren zich in Utrecht grote moeite geven om de vernielde kartotheek weer op te bouwen: alle studenten ontvingen een nieuw registratieformulier met opdracht, dat onmiddellijk ingevuld terug te zenden; 'meer dan de helft van de studenten heeft', aldus *De Geus*, 'aan die opdracht voldaan: een miserabele geste tegenover de moedige collega's die het materiaal grotendeels deden verbranden.'<sup>1</sup>

★

Misschien moet dat gebeuren te Utrecht ons een aanwijzing zijn om de strijdvaardigheid die bij het begin van het nieuwe jaar onder de studenten heerste, niet te overschatten. Zij droeg zeker geen algemeen karakter. Dat had de Raad van Negen ook geconstateerd – met spijt. Keken de leden op de gebeurtenissen van 10 tot 16 december terug, dan moesten zij wel concluderen dat zij hun stakingsoproep overijld hadden laten uitgaan en dat zij ook nog niet voldoende greep hadden op de studenten. Eind december kwam de raad in Utrecht opnieuw bijeen. Een Hagenaar, A. van Velsen, een oudere relatie van het Utrechtse lid van de raad, A. J. Andréé Wiltens, betoogde er dat men vóór alles de organisatie versterken moest (dat geschiedde) – eerst daarna had het zin, een nieuw parool uit te geven. Welk parool?

Dat hing er van af hoe men de situatie beoordeelde. Was de arbeidsinzet der studenten inderdaad, zoals van Dam gezegd had, definitief van het Duitse program verdwenen? Kon men dergelijke toezeggingen ooit vertrouwen? Anderzijds: wanneer men alle studenten adviseerde, na de Kerstvakantie de universiteiten en hogescholen te mijden, hoe kon de Raad van Negen dan ooit die studenten bereiken? Via een extra-editie van *De Geus* d.d. 20 januari '43 maakte de raad bekend dat men naar zijn oordeel voorshands de studie kon hervatten; 'de eisen van een hechter onderling contact' maakten dat wenselijk, maar als 'slechts een gedeelte van de studenten gegrepen' werd, dan zou men 'terstond tot actie over (moeten) gaan' – collectief: 'Het gaat om onze hoogste, enige troef. Laten wij die tenminste niet door gemis aan eenheid verspelen.'<sup>2</sup>

De Drions die dit advies in *De Geus* opgenomen hadden, waren het er persoonlijk niet mee eens geweest. Het lijkt evenwel geen twijfel dat het weergaf wat de meeste studenten zelf wensten: de consequentie van wegblijven na de Kerstvakantie was dat men zijn studie voor onbepaalde tijd

<sup>1</sup> *De Geus*, 22 (okt. 1943), p. 4.    <sup>2</sup> A.v. (extra-editie, 20 jan. 1943), p. 2.